

## DVADSIATA TRETIA NEDEĽA CEZ ROK C

V starších liturgických lekcionároch v tomto Lukášovom evanjeliu bol takýto text: „Kto nemá v nenávisti svojho otca...“ čo vyvolávalo v ľuďoch po jeho vypočutí mnoho otázok. Jedna z nich bola, že veď sú to slová z úst Pána Ježiša proti štvrtému Božiemu príkazu. Ako je to možné? Najprv si musíme predstaviť situáciu, kedy Pán Ježiš použil túto vetu, ktorú napísal evanjelista Lukáš. Dnešné evanjelium poukazuje na skutočnosť, že za Ježišom išli veľké zástupy ľudí, ktorí ho chceli počúvať a prípadne aj vidieť nejaký zázrak.

Pán Ježiš si uvedomuje, že za ním je veľký dav. Tol'ké masy. Zastane, obráti sa k zástupom a hovorí im: „Nestačí, keď takto za mnou putujete a chodíte so mnou z mesta do mesta. Ja žiadam od svojich učeníkov viacej.“ A potom im povedal tú vetu, ktorú sme si z evanjelia dnešnej nedele vypočuli. Lenže, tá veta už neznie tak strašidelne ako v starých lekcionároch, lebo v zástupe ľudí, ktorí nasledovali Ježiša, bol aj apoštol Matúš, ktorý túto vetu počul a napísal ju do svojho evanjelia tak, ako to v skutočnosti Ježiš povedal: „Kto viac miluje svojho otca i matku ako mňa, nie je ma hoden.“ Z toho vidíme, že Pán Ježiš žiada toľko, aby sme otca alebo matku alebo iných príbuzných mali menej radi ako jeho, či Pána Boha. To je pre nás vysvetlenie a je to samozrejmé, že Ježiša a Pána Boha máme milovať viac ako všetko ostatné.

Možno si teraz v mysli poviete, že táto požiadavka platí predovšetkým pre kňazov, misionárov, ktorí sa dobrovoľným celibátom zriekajú rodiny, ba často aj vlasti pre hlásanie evanjelia. Áno, každý kňaz si je toho vedomý, ako sa napríklad spýtali apoštoli Pána Ježiša, keď mu dali otázku: „My sme opustili všetko, čo za to dostaneme?“ Lenže, s touto požiadavkou musí vážne počítať každý, kto chce nasledovať ako kresťan Pána Ježiša. Preto povedal dve podobenstvá, ktoré sme si dnes pri svätej omši vypočuli. Preto, kto chce nasledovať Ježiša, si musí veľmi dobre uvážiť, či je schopný milovať ho viac ako otca, matku alebo všetko na svete. Ak ho nedokáže milovať viac než svojich najbližších a než seba, prehrá svoj život. Stratí všetko a môže sa stať, že aj večnosť. Obidvomi týmito podobenstvami varoval jeho nasledovníkov, aby sa ku nemu nikto nepridával ľahostajne. Videl do ich vnútra a vedel, že mnohí ho nasledujú len zo zvedavosti bez hlbokého uváženia. A platí to aj pre nás kresťanov v dnešnej dobe. Byť kresťanom v dnešnej dobe je vec veľmi náročná. To znamená: *Božiu vôľu plniť nadovšetko, Ježišove prikázania plniť nadovšetko*. My sa tak trochu podobáme zástupom, ktoré nasledovali Pána Ježiša. Stali sme sa kresťanmi bez našej zásluhy, keďže nás ešte maličkých dali naši rodičia pokrstiť. Často sa nazdávame, keď sme pokrstení alebo sme boli na prvom svätom prijímaní alebo birmovke, že to je kresťanstvo, ako mi to neraz povedali rodičia po prvom svätom prijímaní, že ešte dať dieťa na birmovku a budeme mať pokoj. Veľký omyl. A také kresťanstvo chce v nás dnes Pán Ježiš poopraviť, zdokonaľiť. Chce nám povedať, že kresťanstvo neznamená len prijať sviatosti a náboženskú náuku, ale treba prijať „osobu.“ Osobu Ježiša Krista! Prijatť ho nie akosi povrchno, ale – a to zdôrazňujem – pravdivo, hlboko a osobne. A to sa dá v každom stave, v každom postavení, doma, na pracovisku, v škole a inde. To je tá opravdivá viera, ktorá uprednostňuje Pán Ježiša nad všetko na svete a pritom neublíži otcovi, matke ani nikomu inému, lebo keď budeme milovať Pána Boha nadovšetko, tak určite dáme lásku svojim blíznym tak, ako to od nás žiada Pán Boh. Svätý apoštol Peter napísal, že takáto viera je cennejšia ako zlato. Ozajstná viera celkom určite obšťastní človeka.

Na záver vás, milí čitatelia, chcem povzbudiť, aby ste sa s Božou pomocou rozhodli zanechať povrchnosť, pohodlnosť vo viere a snažiť sa po opravdivej viere, lebo v nej nájdeme pravú radosť a šťastie tu na zemi i vo večnosti.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.